

Post 50 Ballangrudsetra

Postplassering: Øverst på setervollen ved murrestene

I uminnelige tider har det vært stort husdyrhold på Hadeland. Særlig har det vært mye hest, ku og sau. Mange ganger var det knapt med mat til dyrene, og for å skaffe nok for ble alle muligheter benyttet. Det ble slått gras på enger og åkerreiner og på setervoller og myrer, og ellers over alt der det var noe å finne. I tillegg ble det lauvet mye av bjørk, osp og or, og dette ble så brukt til dyrefor. Etter lauinga var det vanlig å skava barken av ospa til bruk for sauen. Hjemme på gårdene var det alt for lite beite til besetningen, og det var nødvendig å oppsøke andre beiteområder. Det kom derfor godt med at det på Hadeland fantes store skogområder med mye godt beite. Disse områdene kunne selvfølgelig benyttes, men bjørn, ulv og andre rovdyr gjorde tilværelsen utrygg for beitende husdyr. På en av setrene i området ble seterjenta vekket en natt av at dyra i fjøs og kve var urolige. Hun stod opp, tente en tyrifakkell og fikk ute se en bjørn som gikk og været. Seterjenta ble livende redd og ga fra seg et hyl mens hun fektet vilt med tyrifakkelen sin. Dette skremte bjørnen, han utstøtte et gaul, rasket opp en gran med roten og forsvant til skogs, sikkert ergelig over å ha gått glipp av en fåresteik. På Ballangrudsetra, som også går under navnet Lunner Snålen, la de ned drifta i 1902. Svenbalrud var en av gårdene som hadde bruksrett til Ballangrudsetra (Kilde: Ole Ballangrud Holm)

